

خبرسازان

علم‌الهدی:

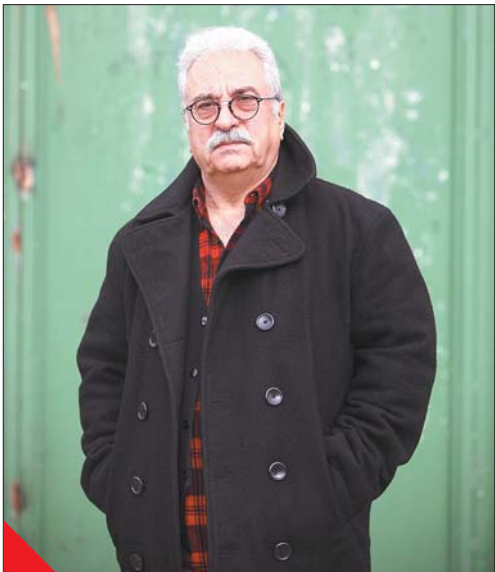
کنسرت، ترویج موسیقی در بدترین حالتش است

● شرق: امام‌جمعه مشهد کنسرت را ترویج موسیقی در بدترین حالتش دانست. به گزارش پارسینه، سیداحمد علم‌الهدی، امام‌جمعه

مشهد در خطبه‌های نمازجمعه که در جمع زائران و مجاوران حضرت‌رضا(ع) برگزار شد، گفت: «در این نظام، باید اسلام از تمامی احکام و مستحبات پیاده شود، اما دین حداقلی مطلوب ما نیست. این‌همه در برابر کفار دنیا ایستاده‌ایم و شهید دادیم برای این است که دین حداقلی نداشته باشیم و تسامح و تساهل و خوشگذرانی در کشور پیاده نشود.» او در مورد کنسرت علیرضا قربانی که قرار بود در سالن دانشگاه آزاد شهرستان «گل‌بهار»، از توابع شهر مشهد برگزار شود اما از سوی دادستانی چنانار لغو شد، چنین گفت: «دو هفته پیش، در همین شهر بر سر یک کنسرت چنان سروصدایی به راه انداخته شد تا یک‌عده بیابند و در حریم امام‌رضاع(ع) مطربی کنند.» عضو مجلس خبرگان رهبری با اشاره به اینکه «کنسرت با موسیقی متفاوت است»، افزود: «کنسرت ترویج موسیقی در بدترین حالتش است و ۱۰ سال‌ای است که در این شهر کنسرت برگزار نشده اما یک‌عده آمدند تا این سد را بشکنند و در فضای مجازی و روزنامه‌ها موجی به‌راه انداختند. دین حداقلی مقصود ما نیست بلکه اسلام جامع مقصود ماست.»

در همین حال مجید اشراق، دادستان عمومی «چنانار» در پاسخ به سوال سایت «موسیقی‌ما» مبنی بر اینکه کنسرت قربانی دارای مجوزهای رسمی وزارت ارشاد بوده است، گفت: «ما در نامه‌ای که در اختیار ارشاد مشهد قرار دادیم، توضیح داده‌ایم که قرار نیست کنسرتی در اینجا برگزار شود و دستوراتی داشتیم و اگر قرار به برگزاری باشد باید بیابند و هماهنگ کنند. حالا اگر قرار باشد این موضوع دستخوش تغییرات جدید شود، باید منتظر دستورات جدیدی باشیم که به‌صورت قانونی به ما می‌رسد.» لازم به یادآوری است که اعضای خانه موسیقی عصر روز یکشنبه ۱۷ اسفند در خانه موسیقی جمع شدند تا نسبت به اقداماتی که در مورد این هنر روی داده، اعتراض خود را نشان دهند.

هادی مرزبان

تئاتر خصوصی داریم یا نداریم؟ این یکی از سوال‌های اساسی تئاتر ما در این سال‌ها بوده است. چندسالی است که مسوولان دولتی به‌خصوص در مرکز هنرهای نمایشی، حرف‌هایی درباره لزوم راه‌اندازی تئاتر خصوصی و خروج این هنر از زیر چتر دولت می‌زنند که شاید در حوزه‌های دیگر هنری چون موسیقی و تجسمی و حتی سینما رخ داده است ولی به نظر می‌رسد تئاتر فاصله نجومی با آن دارد. البته با ساخت برخی سالن‌های تئاتری مثل تماشاخانه ایرانشهر و راه‌اندازی چند سالن خصوصی چون تماشاخانه آو و باران این بحث جدی‌تر شد اما برخی از کارگردانان تئاتر معتقدند که هنوز فاصله زیادی تا تئاتر خصوصی داریم. در گفت‌وگو با سه کارگردان تئاتر یعنی هادی مرزبان و کوروش نریمانی و حسن معجونی درباره اینکه چقدر با تئاتر خصوصی فاصله داریم گفت‌وگو کردیم.

دولت باید به تئاتر سوبسید بدهد

هادی مرزبان یکی از کارگردانان تئاتر است که سال‌گذاشته با اجرای براساس گیشه نمایش تانگوی تخم‌مرغ داغ، تجربه تئاتر خصوصی را پیگیری کرد اما از دید او این چیزی که ما به‌عنوان تئاتر خصوصی روی صحنه داریم، تئاتر خصوصی نیست. مرزبان در گفت‌وگو با «شرق» با بیان اینکه ما ابتدا باید تعریف خودمان را از تئاتر خصوصی ارایه دهیم، گفت: «این تعریف باید شکل اصلی خود براساس تجربه دیگر کشورها به‌ویژه در کشورهای پیشرفته که سابقه ۵۰۰ سال تئاتر یا بیشتر دارند، بررسی شود و بعد ثابت کنیم که این تئاتری که در ایران در حال شکل‌گیری

است را می‌توان تئاتر خصوصی نامید یا نه؟»

او البته بلافاصله پاسخ خودش را درباره این سوال ارایه می‌دهد؛ ما در ایران تئاتر خصوصی به آن معنا نداریم: «اینکه می‌گویم، منظورم تئاترهای آزاد و کارهایی که مثلاً در بولینگ عبده روی صحنه می‌رود نیست. آنها تعریف و جایگاه و مخاطبان خودشان را دارند. تئاتری که من از آن صحبت می‌کنم، تئاتر فاخر و صاحب‌اندیشه‌ای است که در جایگاه حرفه‌ای و جدی در سالن‌هایی مثل تئاترشهر و ایرانشهر روی صحنه می‌رود. به نظر من این تئاتر نتوانسته و نمی‌تواند خصوصی باشد. اینکه مسوولان ما با مطرح‌کردن این موضوع که تئاتر ما به‌سمت خصوصی شدن می‌رود و مخاطبان راحت باشد که بدون نیاز مالی می‌تواند حرکت کند، اشتباه است.»

به اعتقاد مرزبان: «در هیچ جای دنیا هم تئاتر جدی و صاحب‌اندیشه نمی‌تواند بدون کمک دولت و سوبسید روی پای خودش بایستد. دولت باید از تئاتر حمایت کند. من حتی معتقدم همان‌قدر که برای کالای اصلی و ارزاقی یارانه می‌پردازد باید برای

هست و نیست تئاتر خصوصی در گفت‌وگو با مرزبان، نریمانی و معجونی

داریم مشق می‌کنیم

فرزانه ابراهیم‌زاده

کالای فرهنگی‌ای چون تئاتر هم این پول را بپردازد به این دلیل که مقوله فرهنگ موضوع مهمی است و باید برای آن یارانه پرداخت شود. حتی در کشورهایی که گروه‌های معتبر تئاتری خودشان سالن دارند و می‌توانند هزینه‌هایشان را از طریق اجرای خود داشته باشند هم بودجه‌هایی برای پیشرفت و اجرای تئاتر اختصاص داده می‌شود.» او مهم‌ترین آسیب این نوع نگاه را نگرانی از داشتن گیشه می‌داند که تئاتر را به‌سمت چیزی دیگر پیش می‌برد: «از آنجایی که ما هنوز نه خودمان به این شیوه عادت کرده‌ایم و نه تماشاگرانمان، به سمت اتفاقی می‌رویم که در سال‌های دهه ۵۰ در لاله‌زار افتاد و تئاتر ما به‌سمت گونه‌هایی رفت که دیگر نامش تئاتر نبود؛ از آتراکسیون و آکروبات بگیرد تا آوردن هنرمندان کشورهای دیگر و نامش را هم تئاتر خصوصی گذاشته بودند.»

البته مرزبان یک‌موضوع بسیارمهم را از یاد نمی‌برد. آن‌هم نظرات بخش دولتی است که تا زمانی‌که وجود دارد، تئاتر نمی‌تواند به‌سمت خصوصی شدن برود: «تا زمانی‌که دولت روی تئاتر نظارت می‌کند، نمی‌تواند از هنرمندان بخواهد کارشان را با هزینه شخصی روی صحنه ببرند. متأسفانه وضعیت تئاتر ما الان وضعیت شترگاوپلنگ شده است. از یک سو به ما می‌گویند باید به‌سمت تئاتر خصوصی برویم، از سوی دیگر نظارت وجود دارد و از طرف دیگر سالن‌های نمایشی ما به اندازه کافی نیست و همین سالن‌ها هم گاهی نمی‌تواند مخاطب کافی را به‌سمت تئاتر جذب کند.»

او که غم نان را مهم‌ترین دغدغه تئاتر می‌داند، به «شرق» گفت: «بیبایم دعا کنیم تئاتر ما همان‌طوری که مسوولان می‌گویند به‌سمت خصوصی شدن برود و جوری شود که دغدغه بچه‌های تئاتر غم نان نباشد. فعلاً با مقوله نظارتی که دولت روی تئاتر دارد، تئاتر خصوصی شوخی‌ای بیش نیست.»

خالی‌کردن بار از شانه دولت به بهانه تئاتر خصوصی

کوروش نریمانی، کارگردان دیگری است که از او پرسیدم در ایران تئاتر خصوصی داریم یا خیر و پاسخ او این بود: «این چیزی که ما در تئاتر ایران به‌عنوان تئاتر خصوصی از آن صحبت می‌کنیم، اساساً تئاتر خصوصی به‌معنای دقیق آن نیست و تنها به این معنی است که دولت، خود را از زیر بار تعهدی که درقبال تئاتر دارد، فارغ کند، والا تا زمانی‌که نظارت وجود دارد، نمی‌توانیم تئاتر خصوصی داشته باشیم.»

نریمانی که سال گذشته،

بعد از چندسال دوری، از صحنه تئاتر، با دواجر در تماشاخانه ایرانشهر و تئاترشهر به صحنه رفته بود، معتقد است: «بخشی از این صحبت‌هایی که درباره تئاتر خصوصی می‌شود به‌دلیل عملکرد بسته دولت قبلی بود که خیلی از وظایف بخش دولتی را به گردن هنرمندان انداخت و نامش را تئاتر خصوصی گذاشت و این رویه غلط همچنان ادامه پیدا کرد. الان چیزی که به اسم تئاتر خصوصی هست، این است که هنرمند از جیب خودش هزینه کند و نمایشی را روی صحنه ببرد و از قِبل اجرایش بخش دولتی هم نفع و سود ببرد. این یکی از خنده‌دارترین اتفاقاتی است که می‌تواند بیفتد و دولت را به‌سمت بی‌مسئولیتی می‌برد. همان‌طور که گفتم این رویه ادامه اتفاقی است که در هشت سال تاریکی بر فرهنگ گذشت.»

نریمانی البته یک موضوع مهم را یادآوری کرد: «چه کسی است که نداند تئاتر خصوصی زمانی شکل می‌گیرد که زیرساخت مناسب توسط بخش دولتی به وجود آید و در اختیار تئاتری‌ها قرار گیرد و از سوی دیگر هنرمندان بتوانند با استمرار و اجرای مداوم اجراهایشان تماشاگران خودشان را پیدا کنند. ما در همین تهران با کمبود سالن روبه‌رو هستیم؛ وقتی هر هنرمند تئاتر برای اجرا در یک سالن باید مدت‌ها منتظر بماند و سالن اضافه نشده، چطور می‌تواند از تئاتر خصوصی صحبت کند؟ ما زیرساخت لازم

حسن معجونی

را نداریم و آنچه هم وجود دارد در دست بخش دولتی است. تا زمانی که همین چند سالن تئاتر در دست بخش دولتی یا شهرداری است و تصمیم‌گیری درباره اجرا در اختیار آنهاست چطور می‌شود منتظر تئاتر خصوصی ماند؟ خلاصه آنچه در تئاتر ما در حال رخ‌دادن است تئاتر خصوصی نیست.»

او می‌گوید: «البته تئاتر خصوصی می‌تواند در ایران شکل بگیرد اگر زیرساخت لازم که سالن تئاتر است به اندازه کافی ساخته شود و هنرمندان از طریق جذب اسپانسر یا وام‌های بلندمدت بتوانند این زیرساخت‌ها را فراهم کنند. کاری که در زمان طولانی اجرا می‌شود هنرمند تلاشش را می‌کند تا برای جذب بهتر تماشاگر تلاش کند و کاری قابل‌توجه به صحنه بیاورد.» نریمانی که هنوز نمی‌داند سال آینده می‌تواند سالن تئاتر بگیرد، معتقد است: «این هم یکی از مواردی است که به‌شدت ضربه می‌زند. من هنوز نمی‌دانم که دقیقاً برنامه سال آینده‌ام چیست و اصلاً شانس این را دارم که سال آینده اجرا داشته باشم یا خیر. در همین سال‌های گذشته من بعد از چندسال انتظار توانستم یک سالن مهیا کنم و در آن اجرا داشته باشم. اجرای ند کامپلوسم بعد از انتظار در تئاتر شهر و در زمانی که قرار بود تئاتر شهر برای تعمیرات تعطیل شود به ما داده شد و برای اجرا در آن سالن این مجموعه ۲۰ درصد فروش را از ما گرفت. یعنی من ند کامپلور را بدون حتی یک‌ریال کمک دولت با پرداخت مبلغ اجاره سالن دولتی به صحنه بردم.»

داریم تجربه می‌کنیم

حسن معجونی اما کارگردانی است که معتقد است هرچند ما به تعریف درستی از تئاتر خصوصی نرسیدیم اما می‌گویید قدم‌های اولیه را برداشتیم: «این چیزی که ما در ایران به‌عنوان تئاتر خصوصی داریم تجربه می‌کنیم پله‌های اولیه است که طی می‌کنیم تا تئاتر روی پای خودش بایستد. ما قدم‌های اولیه را برداشتیم تا تئاتر را براساس ویژگی‌های تئاتر خودمان خصوصی کنیم. ما با استانداردها البته فاصله زیادی داریم؛ آن‌چه داریم براساس شرایط ماست. اینکه تئاتر ما با نظارت روی صحنه می‌آید مقوله‌ای نیست که برای تئاتر خصوصی مساله باشد. من هم با نظارت بر تئاتر خیلی موافق نیستیم ولی فکر می‌کنم به این موضوع مربوط باشد.» موضوع تشکیل کمپانی‌ها یکی از موضوعاتی است که در چندسال گذشته در میان محافل تئاتر خصوصی شکل گرفته بود. معجونی که خودش عضو گروه فعال لیو است با اینکه موضوع کمپانی‌ها را مهم می‌داند اما می‌گوید: «نمی‌توانم به‌طور دقیق بگویم که مثلاً گروه لیو کمپانی به معنای درست هست یا گروه تئاتری؟»

او اما به وضعیت تئاتر امیدوار است و می‌گوید: «اتفاقاتی در حال رخ‌دادن در تئاتر ماست که می‌تواند آن را به سمت تئاتر خصوصی ببرد. مثلاً اجراهای تئاترواره‌هایی که الان در تئاتر ما وجود دارد، می‌تواند یک جریان مشخص را شکل دهد و ظرفیت‌های تازه‌ای را در تئاتر ما به وجود بیاورد. اما این اتفاقات توسط خود تئاتری‌ها

شکل گرفته و در حال گسترش است. ماجرای فروش بلیت به‌صورت اینترنتی در سایت‌های فروش بلیت که در همه جای دنیا رواج پیدا کرده هم یکی از مواردی است که می‌تواند به بردن تئاتر به سمت شکل خصوصی کمک کند. این هم از موضوعاتی است که به شکل شخصی و خصوصی در ایران شکل گرفته و حالا گسترش یافته است.» معجونی می‌گوید: «ما در تئاترمان در حال مشق‌کردن هستیم؛ مشق اینکه تئاترمان را به شکل بومی خودمان به سمت خصوصی‌شدن پیش ببریم. این اول راه است و مشکلات خودش را هم دارد. در این راه اتفاقاتی هم می‌افتد که بعضاً شاید خوشایند نباشد. گاهی گروه‌ها برای تبلیغ خودشان از بازیگران شناخته‌شده سینمایی دعوت می‌کنند. این پدیده در چندسال پیش به یکی از موضوعاتی تبدیل شد که خود شما در مطبوعات به آن پرداختن. من فکر می‌کنم این یک نوع راه‌چاره بود. اما در عمل دیدیم که خیلی هم جواب نداد اما باید امتحان می‌شد. الان هم داریم امتحان می‌کنیم. موضوع سالن‌های خصوصی هم مهم است. همین که در چندسال گذشته سالن‌های خصوصی به‌وجود آمدند، اتفاق مهمی است. فکر می‌کنم باید کمک کرد تا این سالن‌ها شناخته شوند و از این نهاده‌ها حمایت کنیم تا بتوانیم به تعریف بومی خودمان در تئاتر خصوصی برسیم.»

چهره روز

«مدیری» از ۶ فروردین در «مرکز حاشیه»

● شرق: سریال مهران مدیری که به «مرکز حاشیه» تغییرنام داده است، از ششم فروردین از شبکه سوم سیما پخش می‌شود. سریال مهران مدیری که خبر پخش آن در ایام نوروز در صفحه شخصی او در فیس‌بوک منتشر شده است، در ماه‌های اخیر دچار وقفه شده بود. موضوع این سریال مربوط به اتفاقاتی است که در بیمارستان و در ارتباط با پزشکان روی می‌دهد و به همین دلیل با واکنش‌هایی از سوی جامعه پزشکی ایران روبه‌رو و در آذرماه امسال تصویربرداری آن متوقف شد. مدیری بعد از انجام اصلاحاتی، کار را از اواخر بهمن از سرگرفت منتها نام آن که پیش از این «اتاق عمل» عنوان شده بود، از سوی حمیدرضا مهدوی، تهیه‌کننده سریال به «مرکز حاشیه» تغییر کرد.

براساس متنی که در صفحه مهران مدیری منتشر شده، با تغییر جابه‌جایی سریال «سربه‌راه» از شبکه سه به شبکه پنج، فرصت نمایش این فیلم از ششم فروردین در این شبکه مهیا شده است. امیرمهدی زوله، سرپرست نویسندگان و الهه زارخ‌نژاد، امیر برادران، امیر وفاپی و امیرعباس پیام، عضو گروه نویسندگان این سریال ۹۰ قسمتی هستند.

زیر آسمان فیروزهای

معرفی نامزدهای بخش ویژه جایزه شعر «خبرنگاران»

● شرق: دبیرخانه جایزه کتاب سال شعر «خبرنگاران»، نامزدهای بخش ویژه نهمین دوره این جایزه را معرفی کرد. در بخش ویژه جایزه کتاب سال شعر خبرنگاران - ویژه شاعران فارسی‌زانی که به‌هردلیل، تانکسون در ایران مجموعه شعر منتشر نکرده‌اند اما به‌اندازه یک کتاب، شعر دارند - هیات‌داوران متشکل از علیرضا بهرامی، افشین شاه‌رودی و یاسین نمکچیان، با تشکر از نورعلی نوروزاد، شرکت‌کننده از تاجیکستان، نامزدهای این بخش از نهمین دوره جایزه را به‌ترتیب حروف الفبا، به این شرح اعلام کرد: مهدی اکبری‌فرد، هما دانشمندرخ، ابوطالب شیرین و داوود مالکی از ایران و حکیم علی‌پور و مصطفی هزاره از افغانستان. همچنین هیات‌داوران نهمین دوره جایزه کتاب سال - علیرضا بهرامی، حسن گوهرپور، محمدحسین مدل، پونه ندایی و محمد ولی‌زاده - پس از بررسی مجموعه‌شعرهای انتشاریافته در سال ۱۳۹۲، به‌ترتیب حروف الفبا، حامد ابراهیم‌پور را با مجموعه «براندونی که عرق گیر خیس پوشیده»، زنده‌داد غلامرضا بروسان را با مجموعه «در آب‌ها دری باز شد»، لیلا صادقی را با مجموعه «گریز از مرکز» و شهاب مقربیان را با مجموعه «کسی به در می‌کوبد»، به‌عنوان نامزدهای انتخاب کتاب سال شعر در این دوره معرفی کرد. عنوان یک‌عمر دستاورد شعری این جایزه در دوره نهم نیز قرار است به «هوشنگ ابتهاج، اعطا شود.

درگذشت کارگردان «هنوز آلیس»

● کارگردان و یکی از نویسندگان فیلمنامه «هنوز آلیس» در ۶۳ سالگی درگذشت. به گزارش مهر، ریچارد گلنر، کارگردان و یکی از نویسندگان فیلمنامه «هنوز آلیس» در سال ۲۰۱۱ به بیماری نورون‌های حرکتی مبتلا شده بود. «هنوز آلیس» درباره زندگی یک استاد دانشگاه در رشته زیست‌شناسی است که به آلزایمر مبتلا می‌شود. گلنر در مراسم اسکار امسال بیمارتر از آن بود که حضور پیدا کند و جولین مور، جایزه بهترین بازیگر زن نقش اول را برای بازی در این فیلم گرفت. مور هنگام دریافت جایزه اسکارش به ریچارد گلنر ادای احترام کرده بود: «وقتی ریچارد مبتلا به بیماری شد، واش از او پرسید که می‌خواهد چه کار کند. دلش می‌خواهد سفر کند و دنیا را ببیند؟ ریچارد گفت که می‌خواهد فیلم بسازد و همین کار را هم کرد.» این بازیگر زن پس از درگذشت گلنر در توییتش نوشت: «دوست دارم ریچارد.» گلنر پیش از این، در نیویورک فیلمنامه‌نویسی تدریس و تهیه‌کنندگی می‌کرد. او در سال ۲۰۱۳ فیلم «روزهای پایانی رابین هود» را با هم‌راهی واش وست‌مورلند ساخت که کوین کلاین، سوزان ساراندون و داکوتا فینینگ در آن بازی می‌کردند. پس از این فیلم، حال گلنر وخیم‌تر شد به‌طوری‌که در طول ۲۳ روز فیلمبرداری فیلم «هنوز آلیس»، با تایپ یک‌انگشتی روی آی‌پد با عوامل فیلم ارتباط برقرار می‌کرد و در گفت‌وگو با رادیو ملی آمریکا گفته بود که همه عوامل فیلم، هرروز، به‌خوبی به نظرات او در طول ساخت فیلم گوش می‌کردند.